

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஹரி.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த

ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

235

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சோபகிருது — ஆவணி

AUGUST-1963

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

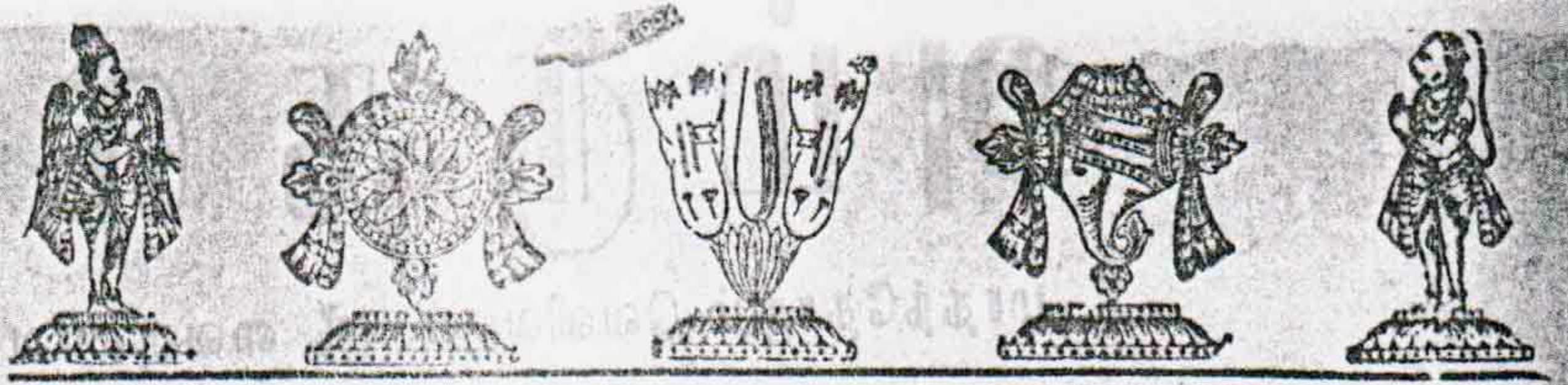
பத்ராதுபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசாரியர், Mg. Ed.

வருஷம் சந்தா ரூ. 3—0—0

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीमद्वरवर मुनये नमः ।

श्रीमद्रङ्गं जयतु परमं धाम तेजोनिधानम्

भूमां तस्मिन् भवतु कुशली कोऽपि भूमासहायः ।

दिव्यं तस्मै दिशतु विभवं देशिको देशिकानां

काले काले वरवरमुनिः कल्पयन् मङ्गलानि ॥

கோயில் மணவாள மாமுனிகள் ஸந்திதி ஸம்ப்ரோக்ஷண பத்திரிகை.

செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார் தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழிக்கு *தென்வி
யதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை அருளிய ஈடு முப்பத்
தாருயிர மென்கிற வ்யாக்யானரத்னத்தை ஒரு வருஷகாலம் எல்லா உத்ஸவங்களையும் நிறுத்தி
ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் திருவாக்காலே திருச்சேவி சாத்தியருளி "ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம்"
என்கிற தனியனை நம்பெருமானே அருளிச் செய்தது தோன்ற "தென்னரங்கர் சீரருளுக்கு
இலக்காகப் பெற்றோம்" என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச்செய்தபடி "கோயில் மணவாள
மாமுனிகள்" என்றே உலகமெங்கும் புகழவும், ரஹஸ்யங்களுக்கு வியாக்கியானம் அருளிச்
செய்தும் இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளிய ஸ்ரீமன் மணவாள மாமுனிகளின் திருவரங்கம் பெரிய
கோயிலிலுள்ள ஸந்திதியில் கர்ப்பக்ருஹம் விமானம் முதலியன ஜீர்னோத்தாரணம் செய்யப்
பற்று, நாளது சேர்ப்க்ருத்-ஸ்ரீ ஆவணி-மீ 5௨ (21-8-63) மாலை ம்ருத்ஸங்க்ரஹணம்
எடங்கி 9௨ (25-8-63) ஞாயிற்றுக்கிழமை ஸ்வாதீநக்ஷத்ரம் கூடிய சுபயோக சுபதினத்
ல் காலை 7-30 மணிக்குள் ஸிம்ம லக்னத்தில் ஸம்ப்ரோக்ஷண மஹோத்ஸவம் பகவத் பாகவ
சார்ய நியமனப்ரகாரம் நடைபெற விருப்பதால் ஆஸ்திக சிகாமணிகள் அனைவரும் தங்கள்
களாலியன்றவளவு த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்தும், நேரில் வந்திருந்து அனுபவித்தும்
பகியமணவாளன் மாமுனிகள் கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்ரர்களாக வேணுமாறு ப்ரார்த்திக்கப்
கிறார்கள்.

ஸ்ரீரங்கம்

27-7-63

இங்ஙனம்

ஸம்ப்ரோக்ஷண நிர்வாஹக் கமிட்டியார்.

சார்ய காமங்கள் :—

21-8-63 புதன் மாலை 5-00 மணிமுதல் அநு
களை திருமஞ்சனம், ம்ருத்ஸங்க்ரஹணம்,
கும் ஸ்தாபனம் முதலியன
22-8-63 முதல் காலை 7-00 பாகசாலை ஹோ
1-8-63 வரை மம் வகையரா, திவ்யப்ர
ப்ரதிதினமும் பந்த வேத பாராயண
புராண இதஹாஸ பாரா
யணங்களுடன்
10-30 சாற்றுமுறை
மாலை 2-00 வித்வான்களின் உபந்
யாசங்கள்
,, 4-00 ஸ்நபனங்கள்
பாராயணங்களுடன்

22-8-63 மாலை 6-00 ஸ்தோத்ர பாடம்
to திருவீதி
24-8-63 ,, 7-00 யாகசாலை ஹோமம்
வகையரா பாராயணத் துடன்
,, 9-00 வித்வான்களின்
உபந்யாஸங்கள்
25-8-63 காலை 5-30 ஆராதனம் வகையரா
பாராயணங்களுடன்
,, 7 to 7-30 மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம்
மாலை 2-00 வித்வான்கள் உபந்யாஸம்
ஸதஸ்
,, 6-0 ஸ்தோத்ரபாடம்-திருவீதி
இரவு 8-0 உபந்யாஸம், ஸம்பாவனை
முதலியவை

அஸ்மத்குருபரம்பராப்யோ நம:

அம்ருத ஸஹீ.

235

சோபகிருது

— பத்ராதிபர்கள் —

1963

ஆவணி

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மே. ஸுந்தராஜாசாரியர்

AUGUST

अनवद्यह्यसूक्तीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

ஓர் உண்மை யறிவிப்பு.

(சட்டு ப்ரமாணத் திட்டைப்பற்றி)

திருவாய்மொழி பத்தாம்பத்து முன்றூர் திருவாய்மொழி * வேய்மரு தோளிக்
பத்தாம் பாசுரமான * அவத்தங்கள் வினையுமென் சொற்கொளந்தோ * என்கிற பா
னீட்டிலே “एकदा तु विना रामं कृष्णो वृन्दावनं ययौ— ஏகதா து விநா ராமம் க்ருஷ்
ப்ருந்தாவநம் யயௌ” என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ச்லோகம் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள
அவ்விடத்து ப்ரமாணத் திரட்டில் “पञ्चमे अंशे नवमे— பஞ்சமே அம்சே நவமே” எ
ள்ளது. முதன்முதலாகத் தெலுங்கு லிபியில் பல மஹான்கள் கூடி வெகு அருமைய
அச்சிட்டுள்ள பகவத் விஷயப் பதிப்பில் இவ்விடத்தில் கீழே ஒரு டிப்பணீ (புட்நே
எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அது ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ளது. (அது வருமா

“केचन अस्मदादय इव परिमितज्ञाः एवं लिखित्वा अवतारविशेषभूतेषु सर्वज्ञेषु वरवरमुनि
आरोपयामासु:” என்று.

இதன் பொருள் என்னவென்றால், நம்மைப் போன்ற சில அல்பஜ்ஞர்கள் இப்படி யெழு
வைத்து அவதார விசேஷ பூதரும் ஸர்வஜ்ஞருமான மணவாளமாமுனிகள் மேலே ஏறிட்
விட்டார்கள் என்பதாம்.

இங்கு என்ன விஷயமென்றால் “ஏகதா து விநா ராமம்” என்கிற விஷ்ணு புராண
ச்லோகமானது ஐந்தாவது அம்சத்தில் ஏழாவது அத்யாயத்தின் முதல் ச்லோகமா யிருக்க
அதை ஒன்பதாவது அத்யாயத்திலுள்ளதாக ப்ரமாணத் திரட்டில் யாரோ மாறுபடுத்தி
விட்டார்களாம்; மணவாளமாமுனிகள் (ஸப்தமே) என்றெழுதி யிருப்போயொழிய (நவமே
என்று ஒருகாலும் எழுதியிருக்க மாட்டாரென்றும், இது அநியாயமாக அவர் மீது ஆரோ
பணம் செய்யப்பட்ட பிழையென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஆரியர்கள்! இதுவொரு பெரிய விஷயமா? இத்தனை கோலாஹலம் இங்கு
அவசியமா? (நவமே) என்பதை (ஸப்தமே) என்று திருத்தி யச்சிட்டிருக்கலாம், அல்லது,

‘ஏழாவது அத்யாயத்தில் காண்கிறதேயொழிய ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் இப்போது காணப்படவில்லை’ என்றாவது எழுதி வைக்கலாம். நம் ஆசாரியர்கள் உதாஹரிக்கிற ப்ரமாணங்கள் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகளில் எத்தனையோ காணப்படுவதில்லை, இடம் மாறிக் காணப்படுவனவும் பல பல. இத்தகைய கோளாறுகளை யெழுதப் புகுந்தால் உண்மையில் பெரியதொரு புத்தகமாகும். இதை நினைக்கும்போது மஹத்தான சோக முண்டாகிறது நமக்கு. அது நிற்க.

திருவாய்மொழி 7—1—9, * குலமுதலடுத் தீவினை * என்னும் பாசுரத்தினீட்டில் —

“न हि धर्मविरुद्धेषु बह्व्यायेषु कर्मसु । मूलधातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः—

ந ஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு, மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா: * என்கிற சுலோகத்தைப் பூர்த்தியாக உதாஹரித்து “என்னுனிறே மால்யவான் ராவணனுக்கு” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிரா நின்றது. இருபத்து நாலாயிரப்படியிலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இங்ஙனே யருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம், ஸ்ரீராமாயண ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஐம்பத்தோராவது ஸர்கம் முழுவதும் திருவடி இராவணனுக்குச் செய்யுமுபதேசம். அங்கு பதினெட்டாவது சுலோகமாகவுள்ளது மேலே யுதாஹரிக்கப் பட்ட சுலோகம். நம் ஆசாரியர்களோ மால்யவானுடைய உபதேசமாக இதனைக் காட்டு கிறார்கள். மேலே யுத்தகாண்டத்தில் முப்பத்தைந்தாவது ஸர்கம் முழுதும் இராவண னுக்கு மால்யவான் செய்யுமுபதேசம் நிறைந்தது, அவ்விடத்தில் இந்த சுலோகம் காணப் படவில்லை. இந்த விபர்யாஸம் எவ்வாறு நேர்ந்ததென்று ஊஹிக்கவும் முடியாமலிருக்கின்றது. (ஸப்தமே) என்பது (நவமே) என்று விழுந்துவிட்ட சிறு விஷயத்தைப்பற்றித் தீவிரமாக எழுதின பண்டிதர்கள் இத்தகைய இடங்களில் ஒன்றுமே யெழுதாது போனது ஏனோ? அவ்விடத்து ப்ரமாணத் திரட்டில் “யுத்தகாண்டே” நஹி தர்மவிருத்தேஷு * யாதி” என்றிவ்வளவே உள்ளது. ப்ரமாண வசனம் பூர்த்தியாகக் காட்டப்படவுமில்லை. சிட்டவர்கள் தங்களுக்கும் தெரியவில்லை யென்பதை ஸூசிப்பித்து நின்றிருக்கிறார்கள். ஸுந்தர காண்டே) என்றெழுத வேண்டுமெது (யுத்த காண்டே) என்றெழுதப்பட்டுள்ளது, மால்யவானுடைய உபதேசம் யுத்தகாண்டத்தில் தானுள்ளதாகையாலே (யுத்த காண்டே) என்றெழுதியதாக நினைக்கலாகிறது.

இந்த ப்ரஸங்கத்தில் உண்மையான விஷயமொன்று தெரிவிக்க வேண்டியதாகிறது. டின் ப்ரமாணத் திரட்டாக அச்சிடப்பட்டிருப்பது உண்மையில் மணவாளமாமுனிகள் ருளிச் செய்ததன்று. மணவாள மாமுனிகள் ப்ரமாணத் திரட்டொன்று அருளிச் செய் ருந்தது வாஸ்தவம். அஸ்பத்குலகூடஸ்தரான பிரதிவாழி பயங்கரம் அண்ணா அருளிச் செய்த வரவர முனி சதகத்திலே

“शठारिष्टसामवेद भाष्यदर्शिताखिल रामायणसंग्रहो रामोपाकारको मनीषिणाम—

டாரித்ருஷ்ட ஸாம வேத பாஷ்யதர்சிதாஹில ப்ரமாண ஸங்க்ரஹோ மஹோபகாரகோ மனீஷிணாம் * என்றுள்ளது, இதனால் ப்ரமாணத் திரட்டு மாமுனிகள் ஸாதித்ததுண்டு என்பதை இசைவோமே யல்லது அபலபிப்போமல்லோம். கீர்த்தி மூர்த்தியான ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸேத்யாதியான வானமாமலை சின்ன கலீ ன் ஸ்வாமி நிருபசர்களில் தலைவராக மதிக்கப்பட்டவர். ஒரு ஸமயம் அந்த ஸ்வாமி சோதிவாய் திறந்து பணித்ததாவது, “ப்ர மாண ஸங்க்ரஹம் என்றொரு திவ்ய க்ரந்தம் மணவாள மாமுனிகள் ஸாதித்ததுண்டு; அது ிங்கு மடத்திலும் பெரிய ஓலை ஸ்ரீகோசம் சிதிலமாக வுள்ளது. பகவத் விஷய ஸ்ரீத்கா ன்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ப்ரமாணத் திரட்டுக்கும் இதற்கும் யாதொரு ஸம்பந் தமுமில்லை” இத்யாதிகள் பலவும் ஸாதிக்கக் கேட்டேன். ஸ்ரீரங்க நாராயண ஜீயர் பதவியை அலங்கரித்திருந்த அயோத்யா ராமானுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி தாம் வெளியிட்ட ஸஞ்சிகைகளில் இதைப்பற்றி வீபுலமாகவே யெழுதியிருந்ததைச் சுண்டிருக்கிறேன்.

அச்சிட்டிருக்கின்ற பிரமாணத் திரட்டில் பிரமாணங்களை ஸங்கிரஹித்ததோடு நிற்க வில்லை, பல பல விடங்களில் பிறருடைய வியாக்யான பங்குதிகள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பதை மிகுதியாகக் காண நின்றோம். அத்தகைய விடங்களில் மணவாள மாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்டவர்களின் வாக்யங்களும் உதாஹரித்திருப்பதை விளக்கிக் காட்டியே அயோத்யா ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி மூதலித்திருக்கிறார். 'அந்த ஸ்வாமி எழுதி வெளியிட்டிருப்பவற்றை அப்படியே புநர்முத்ரணம் செய்ய வேணுமென்றும் நமக்கு ஆவலுண்டு. சென்னை ஆனந்தா பிரெஸ்ஸில் அச்சிட்டது அது. அது சிரமப்பட்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறது. ப்ராமாணிகர்களும் நிருபகர்களுமான வித்வான்கள் இந்த பிரமாணத் திரட்டை ஏடு தள்ளித் தள்ளி ஆங்காங்கு பராமர்சித்தால் அவரவர்கள் தாங்களே தத்துவம் தெரிந்துகொள்ள முடியும். இதைப்பற்றி நாமும் பலவாண்டுகட்கு முன்பு வெளியிட்டே யிருக்கிறோம்.

தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதி யநுபவம்.

(முன் இதழ்த் தொடர்ச்சி)

இனித் திருமங்கையாழ்வாருடைய மங்களாசாஸனம் கேண்மின். " வரந்தரும் மாமண வண்ணனிடம் மணிமாடங்கள் குழ்ந்து அழகாய் கச்சி " என்கிற பாசரம் குறிக்கொள்ளத் தக்க தேவப்பெருமானுக்கு வரதன், வரதப்ரபு, வரதராஜன் என்பன மிகப் பிரஸித்தமான திருநாமம். அந்தத் திருநாமம் தோன்றியது திருமங்கையாழ்வார் காலத்திலே யென்று சான்றுடன் காண்க.

இங்குத் திருமங்கையாழ்வார் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி கேண்மின். இவ்வாழ்வார் தட குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலே ஆயுதப்பயிற்சியில் தேர்ச்சி பெற்று சோழ ராஜனே யடுத்து சேனா யுத்யோகத்தில் அமர்ந்து கொற்றவனுக்குக் கொடியவரோடு கடும்போர் நேருங் காலங்க பகைவரோடு முன் சென்று பராக்ரமத்தாற் பகை வென்று பரகாலனென்று பிரசித்தி பெற் தார். இவரது ஒப்பற்ற பராக்ரமத்தை யறிந்த கொற்றவன் இவரைத் திருமங்கை நாட்டு அரசராக்கி முடி சூட்டினன்.

இவ்வாறு குறுநிலத் தலைமைபூண்ட திருமங்கை மன்னன் (ஆழ்வார்) அரசாங்கக் காரி தைக் குறைவின்றி நடத்தி வருகையில், பகவானது ஆராதனத்திற் காட்டிலும் மிகச் சிறந்த பாகவதாராதனமென்று கொண்டு அதிலே யுன்றியிருந்து தம் அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டி பகுதிப் பெருஞ்முட்படச் செல்வ முழுவதையும் செலவிட்டுவர. அச்செய்தியைச் சிலர் சொல்லக் கேட்ட கொற்றவன் கோபம்கொண்டு இவர் பக்கல் திறை வாங்கி வருவதற்காகத் தன் சேவகரை யனுப்பினான். அவர்கள் வந்து கேட்டதற்கு இவர் காலை பகல் மாலை இரவு நாளை பின்னிட்டு என்ப தாகச் சிறு தவணைகளிட்டு கால தாமதம் செய்து வந்தார். பின்பு அச்சேவகர்கள் கடுமையாக நிர்ப்பந்தஞ் செய்யவே, நீலர் வெகுண்டு அவர்களை விரட்டித் துரத்தினார். அதனை யறிந்த அரசன் சீற்றமுற்றுத் தனது ஸேனாபதியை விளித்து " நீ சென்று பரகாலனைப் பிடித்து வா " என்று நியமிக்க, அவன் அங்ஙனமே பல சேனைகளோடு வந்து இவரை வளைத்துப் பிடிக்கத் தொடங்க. இவர் ஆடல்மா என்று பிரசித்தமான தமது குதிரையின்பீது ஏறிக்கொண்டு சேனைகளோடு முன் சென்று எதிர்த்துப் பொருது அவனை முதுகுகாட்டி யோடச் செய்ய, அஃதுணர்ந்த அரசன் தானே ஸேனா ஸமூகங்களோடு வந்து இவரை வளைய, இவர் தம் படை வலிமையினால் அப்படைக் கடலைக் கடந்து தமது திறமையைக் காட்டிப் பொருகையில். தாம் அருள்மாரியாதலால் அரசனைக் கொல்லலாகாதென்று சிறிது காலம் போர் நிறுத்தி நின்றார். அதுவே சமயமாக அரசன் தந்திர மாய் நல்வாரித்தை சொல்லிக்கொண்டு அருகில் வந்து 'உமது பராக்ரமத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம்'

என்று கொண்டாடி 'விரைவில் கப்பஞ் செலுத்திவிடும்' என்று சொல்லி இவரை மந்திரி வசமாக்கி விட்டுத் திரும்பப் போயினன். அந்த மந்திரி இவரை பகுதிப் பொருளுக்காகப் பிடித்து ஒரு தேவாலயத்தில் சிறை வைக்க, அங்கு இவர் உணவு இல்லாமல் மூன்று நாள் பட்டினி கிடக்கையில், கச்சிநகர்த் தலைவனான பேரருளானன் இவரது கனவிலே வந்து காட்சி தந்து 'உனக்கு வேண்டிய பொருள் தருகின்றோம், வா' என்று சொல்லி யருளினார். இவர் அக்கனவை நனவாகவே நம்பி எம்பெருமானது திருவருளுக்கு மகிழ்ந்து பொழுது விடிந்ததும் மந்திரியை நோக்கி 'காஞ்சீபுரத் திலே நிதி இருக்கின்றது; அங்கு வந்தால் தருவேன்' என்று கூற, அவன் அதனை அரசனுக்கு அறி வித்து அநுமதி பெற்றுப் பல பரிவாரங்களால் காவல் செய்து கொண்டு கச்சிப்பதிக்கு இவரை அழைத்து வந்தான். அங்கு இவர் நிதியைத் தேடிக்காணாது கவலைக் கடலில் மூழ்கி மூர்ச்சிக்கு மளவிலே பேரருளாளனாகிய வரந்தரும் மாமணி வண்ணன் மீண்டும் கனவில் எழுந்தருளி அபய மளித்து வேகவதி யாற்றங் கரையில் நிதியுள்ள விடத்தை குறிப்பிட்டு அருளிச் செய்த பின்பு, இவர் தெளிந்தெழுந்து பொருள் கண்டெடுத்து அரசன் கடமையைச் செலுத்தி மிகுந்த தனத்தைப் பாகவதாராதனத்துக்கு வைத்துக் கொண்டார். அதன் பிறகு மந்திரி பொருளைக் கொண்டுபோய் பிரபுவின் முன்னிலையில் வைத்து நடந்த செய்திகளைத் தெரிவிக்க. அவ்வரசன் இவரது மஹிமையை ஆராய்ந்து அச்சமும் ஆச்சரியமும் கொண்டு உடனே இவரை வரழைத்து விசேஷமாக உபசரித்து, தான் செய்த பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருளும்படி பிரார்த்தித்து, அநந்தரம் 'திரௌபதிக்குப் புடவை சுரந்தாப்போல மாயவனருளாற் பெருகிய இப்பொருளைக் கோச கிருஹத்தில் வைக்கலாகாது' என்று துணிர்த்து அப்பொருள் முழுவதையும் இவரை பட்டினி வைத்த பாவந் தீருகைக்காகப் பல பல பாகவதர்கட்குக் கொடுத்து பரிசுத்தனாயினன் என்று சரித்திர வரலாறு காண்கிறது. இவ் வரலாற்றின்படி தேவப்பெருமாள் இவ் வாழ்வார்க்கு வரம் யருளினது பற்றியே அப்பெருமான் வரதராசனென்று பேர்பெற்று இவரால் 'வரந்தரும் மணி வண்ணன்' என்று பாடவும் பெற்றான். Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

முக்கியமான வொரு வார்த்தை. இம்மகா நகரத்திற்கு முதன்முதலாக வடமொழியில் 'ஞ்சீ' என்று திருநாம முண்டாயிற்று. அதுவே தமிழில் கச்சியென்று திரிந்தது. காஞ்சீ என்னும் சொல்லுக்கு எது பொருளோ அதுவே தான் கச்சியென்னுந் தமிழ்ச் சொல்லுக்கும் பொருளாக வசயத் தக்கது. காஞ்சீ என்னும் நகர்ப் பெயரைப் பற்றிப் புராணம் கூறியுள்ள சுலோகம் இமாறு :

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம தேந தத்ராஞ்சிதோ ஹரி:

தஸ்மாத் காஞ்சீதி விக்கயாதா புரீ புண்யவிவர்த்திரீ.”

என்பதாம்.

என்பது பிரமனது பெயர். அவனாலே பகவான் அடையப்பட்டு ஆரதிக்கவும் பட்ட தலம் என்பதுபற்றிக் காஞ்சியென்று புரிக்குப் பெயராயிற்று என்பது இந்த சுலோகத்தின் பொருள். இதனால் என்ன தேறிற்று? கச்சி யென்னுஞ் சொல்லையிட்டுப் பாடின ஆழ்வார்கள் யாவருமே தேவப்பெருமானைப் பாடினார்களென்று தேறிற்று. சின்ன காஞ்சீபுரம், பெரிய காஞ்சீபுரம் என வழங்கப் பெறும் இரண்டு பகுதிகட்கும் சேர்ந்தே கச்சியென்னும் பெயர் பொதுவாக வழங்கி வருகின்றது. “கச்சிவெஃகா” “கச்சியட்ட புயகரம்” “கச்சிவேளுக்கை” “கச்சிப்பாடகம்” “கச்சிப் பரமேச்சுர விண்ணகரம்” “கச்சிப் பவளவண்ணா” என்று பிற கோவில்களோடு கச்சி யென்னும் சொல்லைக் கூட்டியே பாடியுள்ளனராதலால் இம் மாநகரின் கண் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதிக் கே முக்கியத்துவத்தை ஆழ்வார்கள் காட்டினராயிற்று.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada (தொடரும்.)

இயற்கையாக ஸர்ப்பங்களைக் கண்டிப்பனென்று ப்ரஸித்தம்; திருமலையிலுள்ள மயில் களோவென்னில், * சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம். 'நின்றால் மரவடியாம் நீன்கடலுள்—என்றும் புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கு அரவு * என்கிற பொய்கையாழ்வார் பாசுரப்படியும், * சிவாஸ சய்யாஸந பாதுகாங்கோப தாந வர்ஷாதபவாரணாதிபி:; சரீரபேதைஸ் தவ சேஷதாம் கதைர் யதோசிதம் சேஷ இதீரிதே ஜநை: * என்கிற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியும் எம்பெருமானுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகாஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களிலும் நிரதனான திருவனந்தாழ்வான் பக்க லிலுள்ள கௌரவப்ரதிபத்தியாலே அவனுடைய குலத்திலுதித்தவர்களை நாம் நலியலாகா தென்று நட்புக்கொண்டாடியிருக்கும்படியை இந்த ச்லோகத்திலருளிச் செய்கிறாராயிற்று, 'தத்ஸந்நிதௌ வைரத்யாக: ' என்னக் கடவதிதே.

யத்ர யாதொரு திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே.

குண்டலிந:—(மயில்களுக்கு இயற்கையில் வைரிகளான) ஸர்ப்பங்களானவை.

புஜங்கராஜஸ்ய குவஸ்ய கௌரவாத்—ஆதிசேஷ ஸந்தானமென்கிற கௌரவப்ரதிபத்தியாலே.

கிகண்டிபி: ந கண்டித:—மயில்களினால் கடிக்கப்படவில்லைபோ,

வநாசலோ நாம ஸ ஏஷ:—திருமாலிருஞ்சோலையென்று பிரஸித்தமான இத்திருமலையானது,

ஸௌந்தர்யநிதே: த்ருதச்ரிய: ஸுதாம — * ஏறுதிருவுடையாரென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற அழகருக்கு அழகிய கோயிலாம். (9)

वृषगिरिरयमच्युतस्य यस्मिन् स्वमतमलङ्घयितुं परस्परेभ्य: ।

खगपतिचरणौ खगाश्नपन्ते भुजगपतेभुजगाश्च सर्व एव ॥ १० ॥

வ்ருஷகிரிரயமச்ச்யுதஸ்ய யஸ்பின் ஸ்வமதமலங்கயிதும் பரஸ்பரேப்ய:

ககபதிசரணௌ ககாச் சபந்தே புஜகபதேர் புஜகாச் ச ஸர்வ ஏவ. 10

பறவைத் திரள்களுள் ப்ரணய கலஹம்நேர்ந்தால் பெரியதிருவடி பாதத்தின்மேலாணையிடுவதும், ஸர்ப்ப கணங்களுள் ப்ரணய கலஹம் நேர்ந்தால் திருவனந்தாழ்வானடிமேலாணையிடுவதும் திருமலையில் நிகழ்கிறபடியை யருளிச் செய்கிறாரிதில்.

யஸ்மிந்—யாதொரு திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே,

ஸர்வே ககா:—ஸகல பக்ஷிவர்க்கங்களும்.

ஸ்வமதம் அலங்கயிதும் — தம் தமக்கு ப்ரதிஜ்ஞாதமான அம்சத்தை அதிசுரமித்து நடவாமைக்காக,

ககபதிசரணௌ பரஸ்பரேப்ய: சபந்தே — பக்ஷிராஜனுடைய பாதங்களின்மேல் ஆணையிடுவதையே பரஸ்பரம் செய்து போருகின்றனவோ.

புஜகாச்ச ஸர்வே புஜகபதேரேவ சரணௌ சபந்தே—“ஸ்வமத மலங்கயிதும் பரஸ்பரேப்ய:”

என்றதற்கு இவ்விடத்திலும் அநுஷங்கமாகக் கடவது. ஸர்ப்ப ஜாதிகளெல்லாம் ஸ்வபிமத ஸித்திக்காக ஆதிசேஷனடிமேல் ஆணையிடுகின்றனவோ;

அயம் வ்ருஷகிரி: அச்ச்யுதஸ்ய — இந்தத் திருமாலிருஞ்சோலை மலையானது அடியார்களை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவராக அழகருடையதாம். கீழ் ச்லோகத்திலிருந்து ஸுதாம என்கிற பதத்தை இங்கும் ஆகர்ஷித்துக் கொள்ளவுமாம். (10)

हरिकुलमखिलं हनुमदङ्घ्रिं स्वकुलपजाम्बवनस्तथैव भद्राः ।

निजकुलपजटायुषश्च गृध्राः स्वकुलपतिश्च गजा गजेन्द्रनाम्नः ॥ ११ ॥

ஹரிகுலமகிலம் ஹநுமதங்க்ரிம் ஸ்வகுலபஜாம்பவ தஸ் ததைவ பல்லா;

நிஜகுலபஜடாயுஷச் ச க்ருத்ரா: ஸ்வகுலபதேச் ச கஜா கஜேந்த்ரநாம்ந:

(11)

கீழ் ச்லோகத்திலிருந்து “ஸ்வமத மலங்கயிதும் பரஸ்பரேப்யச் சபந்தே” என்கிற வாக்கியம் இந்த ச்லோகத்தில் பாதந்தோறும் அநுஷங்கம் செய்துகொள்ளத் தக்கது. இது, மூலத்தில் (ததைவ) என்பதனால் ஸூசிதம். முடிவில் *வ்ருஷகிரயமச்யுதஸ்ய* என்பதும் கீழ் ச்லோகத்திலிருந்து வருவித்துக்கொள்ள வுரியது. கீழ் ச்லோகமும் இந்த ச்லோகமும் சேர்ந்து குளகம் என்றதாயிற்று.

ஹரிகுல மகிலம் ஹநுமதங்க்ரிம் — திருமலையில் வாநர வார்க்கமெல்லாம் ஆணையிடவேண்டிய ப்ரகரணங்களிலே திருவடியின் ஸ்ரீபாதத்திலாணை என்னுமாம்;

ஸ்வகுலபஜாம்பவதஸ் ததைவ பல்லா: — கரடிக்ளெல்லாம் தங்கள் குலக்கொழுந்தான ஜாம்ப வான்மேல் ஆணையிடுமாம்.

க்ருத்ரா: நிஜகுலபஜடாயுஷ: — கழுகுகளெல்லாம் தங்கள் குலத்தரசனான ஜடாயுவின்மேல் ஆணையிடுமாம்.

கஜா: ஸ்வகுலபதே: கஜேந்த்ர நாம்ந: — யாடிகளெல்லாம் தங்கள் குலபதியான கஜேந்த்ர ராழ்வான்மேல் ஆணையிடுமாம்.

முதல் பாதத்தில் அங்க்ரிம் என்பது வ்யஸ்த பதமாகவன்றிக்கே ஸமஸ்தபதமா யிருந் தாலும் மேல்பாதங்களிலுள்ள ஷஷ்ட்யந்த விசேஷ்ய பதங்களின் பக்கத்திலும் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்கது. ஜாம்பவத: அங்க்ரிம், ஜடாயுஷ: அங்க்ரிம், கஜேந்த்ர நாம்ந: அங்க்ரிம் — என்று கொள்க. ஜடாயு சப்தத்தை அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் உகாராந்தமாக ப்ரயோகித்த இவர்தாமே இங்கு ஷகாராத்தமாக ப்ரயோகித்திருக்கையாலே இரண்டு படியுமுண்டென்று கொள்வது. (11)

वकुलधरसरस्वतीविषक्तस्वररसभावयुतासु किन्नरीषु ।

द्रवति दृषदपि प्रसक्तगानास्विह वनशैलतटीषु सुन्दरस्य ॥ १२ ॥

வகுலதரஸரஸ்வதீவிஷக்த ஸ்வரரஸ பாவயுதாஸு கின்னரீஷு,

த்ரவதி த்ருஷதபி ப்ரஸக்தகாநாஸு இஹ வநசைலதடீஷு ஸுந்தரஸ்ய.

(12)

திருமாலிருஞ்சோலை மலையிற் பெருகும் நூபுர கங்கைக்குத் தமிழில் சிலம்பாறு என்று திருநாமம். நூபுர மென்னும் வடசொல் சிலம்பென்று கிடப்பதாக யாவருமறிவர். ஆனாலும் சிலம்பென்கிற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு மலையென்கிற பொருளும் தமிழ் நிகண்டுகளில் ப்ரஸித் தம். மூன்றாம் திருவந்தாதியில் *வேங்கடமே தீங்குழல் வாய்வைத்தான் சிலம்பு* என்ற பாசுரத்திலும் மலையென்கிற பொருளிலே சிலம்பென்கிற பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பது காணத்தக்கது. ஆழ்வான் இப்போது இப்பொருளைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த ச்லோக மருளிச் செய்கிறபடி. சிலம்பு என்னப்படுகிற மலை தானே ஆளுக வருகிப் பெருகினபடி யாலே சிலம்பாறு என்னப் பெற்றது போலும் என்று இப்படிப்பட்ட உல்லேகம் இப்போது ஆழ்வான் திருவுள்ளத்திலோடுகின்றது. மலை ஆளுக வருகிப் பெருக வேண்டிய காரண மென்ன, அது தன்னைச் சொல்லுகிறதாய்த்து இந்த ச்லோகம் முழுவதும்.

கிந்நர ஸ்திரீகள் அழகரை ஸேவிக்க இத்திருமலையில் தாழ்வரைகளிலே வந்து
சேர்ந்து, நம்மாழ்வார் இத்திருப்பதி விஷயமாக அருளிச் செய்த * கிளரொளியிளமை *
* முடிச்சோதியாய் * செஞ்சொற்கவிகாள் * என்கிற திருவாய்மொழிகளை ஸுஸ்வரமாகவும்
ரஸவத்தரமாகவும் பாடுகிறார்களாம் ; * மரங்களு மிரங்கும்வகை மணிவண்ணவோவென்று
கூவுமால் * என்னும்படியான அருளிச் செயல்களை அப்படிப் பாடும்போது கல்லும் உருகா
நின்றது ; உருகினவதுதானே ஆராய் பெருகிற்று.—என்கிறார்.

வகுலதரஸரஸ்வதீவிஷக்த—மகிழ்மாலை மார்பினரான நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில்
ஸம்பந்தித்திருக்கிற,

ஸ்வரரஸ பாவாநாஸு கிந்நரீஷு — ஸ்வரங்கள் ரஸங்கள் கருத்துகள் ஆகிய இவற்றோடு
கூடினவர்களான கின்னர மாதர்கள்,

ஸுந்தரஸ்ய இஹ வநசைலதடிஷு — அழகருடைய திருமலைத் தாழ்வாரங்களிலே,

ப்ரஸக்த கானாஸு ஸதீஷு—அவ்வருளிச் செயல்களைப் பாடா நின்றவளவில்.

த்ருஷதபி த்ரவதி — கல்லும் கரையா நின்றது, (அதுவே சிலம்பாறென்று பேர் பெற்றதென்
பதாகப் பூரித்துக் கொள்வது.) (12)

भृङ्गी गायति हंसतालनिभृतं तत्पुष्पती कोकिलाऽप्युद्गायत्यथ वलितलजमुखादासं मधु सन्दते ।

निष्पन्दस्तिमिताः कुरङ्गततयश्शीतं शिलासैकतं सायाहे किल यत्र सुन्दरभुजस्तस्मिन्वनक्षमाधरे ॥ १३ ॥

ப்ருங்கீ காயதி ஹம்ஸதாள நிப்ருதம் தத் புஷ்ணதீ கோகிலாபி
உத்காயத்யத வல்லிதல்லஜமுகாத் ஆஸ்ரம் மது ஸ்யந்ததே,
நிஷ்பந்தஸ்திமிதா: குரங்கததயச் சீதம் சிலாஸைகதம்
ஸாயாஹ்நே கில யத்ர ஸுந்தரபுஜஸ் தஸ்மிந் வநக்ஷமாதரே.

13

சுந்தரத்தோளுடையான் எழுந்தருளி யிருக்கிற திருமலையிலே மாலைப் பொழுதுகளில்
நிகழும்படிகளை ஸ்வபாவோக்தி முறையிலேயே யருளிச் செய்கிறார்,

ஹம்ஸதாள நிப்ருதம் யதாததா ப்ருங்கீ காயதி — ஹம்ஸ கதியானது தாளமாகவும் வண்டினம்
முரல்வது ஸங்கீதமாகவும் ஆகா நின்றது. ஹம்ஸகதியைப் போலவே ஹம்ஸ ஸ்வநத்
தையும் தாளமாகக் கொள்ளலாம். ஹம்ஸ தாளத்திற்குப் பொருத்தமாக வண்டு
பாடா நின்றதாம்.

கோகிலாபி தத் புஷ்ணதீ ஸதீ உத்காயதி — அந்த வண்டினம் முரல்வதை யநுஸரித்துக் குயில்
பேடை தாலும் உயரக் கூவா நின்றது.

அத வல்லிதல்லஜமுகாத் மது ஆஸ்ரம் ஸ்யந்ததே — செவிக்கினிதாகப் பாடுவாருண்டாகில்
கேட்டு ஆனந்த பரீவாஹமாகக் கண்ணீரைப் பெருக்குவாறுமுண்டே ; அப்படியே இங்கு
முண்டென்கிறது. சிறந்த கொடிகளில் நின்றும் மகரந்தமே அச்ருவாகப் பெருகுகின்ற
தாம். அத—கீழ்ச் சொன்ன ஸங்கீத ப்ரவ்ருத்திக்குப் பிறகு என்ற டி.

குரங்கததய: நிஷ்பந்தஸ்திமிதா: — உயர்ந்த ஸங்கீதத்தைக் கேட்டு ஸ்தம்பித்திருப்பாரு
முண்டே, அப்படியு முண்டென்கிறது ; கண்ணபிரான் குழலாதினபோது * மருண்டு
மான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து மேய்க்க புல்லுங் கடைவாய் வழிச்சார, இரண்டுபாடுந்
துலுங்காப் புடை பெயரா எழுது சித்திரங்கள்போல நின்றனவே * என்கிறபடியே
மான்கள் ஸ்தம்பித்திருந்தது போலவே இங்முள்ளது. நிஷ்பந்தத்வமாவது கரசரணத்தி

களை அசைக்காமலிருத்தல் : ஸ்திமிதத்வமாவது இமை கொட்டாமலிருத்தல் என்று கொள்வது.

சிலாஸைகதம் சீதம் — கற்களும் மணல்களும் நீரைப் பெருக்கிக் குளிர்ச்சி பெற்றனவாயின. * ஸர்வோ த்வந்த்வோ விபாஷயா ஏகவத் பவதி * என்கிற பரிபாஷையினால் * சிலாஸைகதம் மென்கிற ஏகவசனம் உபபந்தம்.

ஏவம் ஸாயாஹ்நே யத்ர வநக்ஷ்மாதரே பவதி, தஸ்மிந் ஸுந்தரபுஜ: (விலஸதி) — இவ்வண்ணமாக மாலைப் பொழுதில் எந்தத் திருமலையில் நிகழ்வின்றதோ அந்தத் திருமலையில் ஸுந்தரத் தோளுடையானுளன். "யத்ர ஸுந்தரபுஜ: அஸ்தி, தஸ்மிந் வநக்ஷ்மாதரே ஸாயாஹ்நே ஏவம் பவதி" என்றும் யோஜித்துக் கொள்ளலாம். ... (13)

पीताम्बरं वरदशीतलट्टिपातामाजानुलम्बिभुजमायतकर्णपाशम् ।

श्रीमन्महावनगिरीन्द्रनिवासदीक्षं लक्ष्मीधरं किमपि वस्तु ममाविरस्तु ॥ १४ ॥

பீதாம்பரம் வரதசீதலத்ருஷ்டிபாதம் ஆஜாநுலம்பிபுஜமாயத கர்ணபாசம், ஸ்ரீமந்மஹாவநகிரீந்த்ர நிவாஸதீக்ஷம் லக்ஷ்மீதரம் கிமபி வஸ்து மமாவிரஸ்து.

14

கீழ்ப் பதின்மூன்று ச்லோகங்களும் இந்த ஸ்தவத்திற்கு ப்ரவேசம் போலமைந்தன ; திருமலையின் வளஞ் சொல்லித் தலைக் கட்டினாராயிற்று. இனி அழகருடைய துதியிலே யொருப்படுகிறார்.

கிமபி வஸ்து மம ஆவிரஸ்து— அழகரென்கிற பரஞ்சோதி என் கண் முன்னே நெஞ்சினுள்ளே தோன்றக் கடவது ; அதுதான் எப்படிப்பட்டதென்னில் ;

பீதாம்பரம்— * பீதகவாடைப் பிரானார் * என்கிறபடியே பீதாம்பரதரமாயிருக்கும்.

வரதசீதலத்ருஷ்டி பாதம் — வேண்டுவார் வேண்டின வரங்களெல்லா மளிக்கவல்லதாய் சீதளமான கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தை யுடையதாயிருக்கும் ;

ஆஜாநுலம்பிபுஜம் — முழந்தாளளவும் தொங்குகின்ற புஜங்களை யுடைத்தாயுமிருக்கும் ;

ஆபீதகர்ணபாசம் — தோளளவும் நீண்ட திருச்செவி மடல்களை யுடைத்தாயுமிருக்கும் ;

ஸ்ரீமந்மஹாவந கிரீந்த்ர நிவாஸதீக்ஷம் — திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே நித்ய வாஸநிரதமாயு மிருக்கும் ;

லக்ஷ்மீதரம் — * பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மார்பதாயுமிருக்கும். ஆக விப்படிப்பட்ட ஒரு விலக்ஷண வஸ்து அடியேனுக்கு விளங்கவேணு மென்றாராயிற்று. ... (14)

जनिजीवन प्ययविमुक्तयो यतो जगतामिति श्रुतिशिरसु गीयते ।

तदिदं समस्तदुरितैकभेषजं वनशैलसम्भवमहं भजे महः ॥ १५ ॥

ஐசி ஜீவநாப்யய விமுக்தயோ யதோ

ஐகதாமிதி ச்ருதிரிஸஸு யேதே.

ததிதம் ஸமஸ்த துரிதைகபேஷஜம்

வநசைலஸம்பவமஹம் பஜே மஹ:.

(15)

இனி வேதாந்த ப்ரக்ரிஸாயாலே ஸ்துதிக்க உபக்ரமிக்கிறார் ; * யதோ வா இமாரி பூதாரி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாரி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத் ப்ரஹ்ம * என்று உபரிஷத்து ஓதின கட்டளையிலேயாகிறது,

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஐகதாம் ஜரிஜீவநாப்யய விமுக்தய:— ஐகத்துக் கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்திதிலயிங்கனும் மோக்ஷ
ப்ராப்தியும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

யத: இதி ச்ருதி சிரஸ்ஸு கீயதே — யாதோரு பரஞ்சோதியிடத்தினின்றுமாகின்றன
வேன்று வேதாந்தங்களிலே ஒதப்படுகின்றதோ,

ஸமஸ்த துரித ஏகபேஷஜம் — ஸகல பாபங்களுக்கும் அருமருந்தாய்,

வநசைல ஸம்பவம் — திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே தோன்றிற்றுகவுள்ள,

ததிதம் மஹ: — அப்படிப்பட்ட பரஞ்சோதியை,

அஹம் பஜே — நான் பஜிக்கிறேன். Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

முதற் பாதத்தின் முடிவில் (யத:) என்றருளிச் செய்தது * யதோ வா இமாரி பூதாரி *
என்கிற உபநிஷத் வாக்யத்திற்குப் ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகும். அந்த ச்ருதி வாக்யத்தில் ஸ்ருஷ்டி
ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மாத்திரமே சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் * அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்
யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * இத்யாதி கீதா ஸித்தமான விமுக்தியையும் சேர்த்து “ ஜரிஜீவநாப்யய
விமுக்தய: ” என்றருளிச் செய்தாராயிற்று. அது தோன்றவே கீயதே என்று ப்ரயோகி
தருளிற்று. எம்பெருமானுக்குள்ள மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தை ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுள் ஏதேது
மொன்றிலே அடக்கிவிடலாமானாலும் * வீடாம் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன் * என்ற
ஆழ்வார் அந்த மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தைத் தனியே அருளிச் செய்ததை யடியொற்றி ஆசாரியர்
களும் அதனைத் தனிப் பாதவே அருளிச் செய்து போருவர்கள். * த்வதாச்ரிதாநாம் ஐகதுத்
பவஸ்திதி ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசந * என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததும் காண்க.

ஆக, ஸகல ஐகத்துக்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரகாரகமாய், ஸர்வ பா
நிவாரண பூர்வக மோக்ஷ ப்ரதாநத்திற்கும் கடவதாக வேதாந்த ஸித்தமான பரஞ்சோ
திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே உறைகின்ற தென்னுராயிற்று. ... (16)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

सद्ब्रह्मात्मपदैस्त्रयीशिरसि यो नारायणोक्त्या तथा व्याख्यातो गतिसाम्यलब्धविषयानन्यत्वबोधोऽवलोकैः ।

निस्तुल्याधिकमद्वितीयममृतं तं पुण्डरीकेक्षणं प्राख्यश्रियमाश्रये वनगिरेः कुञ्जोदितं सुन्दरम् ॥ १६ ॥

ஸத்ப்ரஹ்மாத்மபதைஸ் த்ரயீசிரஸி யோ நாராயணோக்த்யா ததா

வ்யாக்த்யாதோ கதிஸாம்யலப்தவிஷயாநந்யத்வ போதோஜ்ஜ்வலை:,

நிஸ்துல்யாதிகமத்விதீயமம்ருதம் தம் புண்டரீகேக்ஷணம்

ப்ராசுடச்ரியமாச்ரயே வநகிரே: குஞ்சோதிதம் ஸுந்தரம்.

16

பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூத்யாதிகளை ஸம்சய விபர்யயமற நிர்ண
யிக்க வேண்டும்போது ஸகல சாகா ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும் ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய
ந்யாயத்தாலும் செய்ய வேணும்; அதில் ஸகல சாகா ப்ரத்யய ந்யாயமாவது — ஒரு வாக்கி
யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால் அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகளை நேராக அறிகைக்
காக சாகாந்தரங்களெல்லாவற்றிலும் ஸஞ்சரித்து அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களிலும்
ஜ்ஞானம் பிறந்து அவ்வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதங்களையும் சமீப்பித்து தனக்
கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. இனி, ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய
ந்யாயமாவது — ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒரு வாக்யம் ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால் அல்லாத
வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய
விரோதம் பிறவாதபடி விஷய விபாகம் பண்ணி, தனக்கு அபிமதமான அர்த்தங்களோடே

சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. இப்படிப்பட்ட நியாயங்களையே இந்த ச்லோகத்தில் (கதிஸாய்ய) என்கிற பதத்தாலே விவக்ஷிக்கிறார்.

சாந்தோக்யத்திலே *ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்வீத்யம்* என்று காரண வஸ்துவொன்று நிர்தேசிக்கப்பட்டது; இதில் ஸத் என்னும் சப்தமானது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்தைக் குறிப்பிடமாட்டாதே 'உள்ளதான வஸ்து' என்று இவ்வளவையே தெரிவித்ததாகும். அதற்குமேல் வாஜஸநேயகத்திலே *ப்ரஹ்ம வா இத மேவ அக்ர ஆஸீத்* என்று அந்த காரண வஸ்துவானது ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே நிர்தேசிக்கப்பட்டது. இதுவும் ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்தைக் குறிப்பிடமாட்டாதே ப்ருஹத்தான வஸ்துவென்று இவ்வளவையே தெரிவித்ததாகும். சாந்தோக்யத்தில் ஸத் என்னும் சப்தத்தாலே குறிக்கப் பட்ட காரண வஸ்துவானது சிறியதா? பெரியதா? என்று ஸந்தேஹம் விளைந்தவளவிலே, அது சிறியதன்று பெரியதே என்று இவ்வளவே வாஜஸநேயகத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. அவ்விடத்திலே ஸர்வ சாகா ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலே காரண வாக்கியங்களெல்லா வற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே *பசும ஆலபேத* என்றவிடத்தில் ஸாமான்யமான பசு-சப்தம் *ச்சாகோ வா மந்த்ர வர்ணாத்* என்கிற ஸூத்ரத்தில் விசேஷோபஸ்தாபகமாக ச்சாக பசுவிலே பர்யவஸிக்குமதாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட கணக்கிலே, இங்கும் ஸாமான்யமான ஸச்சப்தத்துக்கு வாச்யமான காரண வஸ்துவானது விசேஷோபஸ்தாபக ப்ரஹ்ம சப்த வாச்யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இந்த ப்ரஹ்ம சப்தமானது *மம யோநிர் மஹத் ப்ரஹ்ம* என்றும் *தத் ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சேதந அசேதந ஸாதாரணமாகையாலே காரண வஸ்துவானது சேதநமா அசேதநமா வென்கிற ஸந்தேஹம் தீராமலிருந்தது. இதரேயத்திலே *ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்; நாந்யத் கிஞ்சந மிஷத்* என்று சேதனனுக்கே அஸாதாரணமான ஆத்ம சப்தத்தாலே விசேஷித்தது. இந்த ஆத்ம சப்தமும் வ்யக்தி விசேஷ நிர்ணயமாக மாட்டாது; ஆத்மாக்களில் வைத்துக் கொண்டு ஜகத் காரண பூதர் ஆரென்று விசேஷாகாங்கைக் பிறக்கும்; இந்திரனோ அக்ரியோ ஆதித்யனோ சந்திரனோ வைச்ரவணனோ வருணனோ வாயு யம ப்ரப்ருதிகளான தேவதா விசேஷங்களோ வென்னில்; அவையொன்று மன்று. நாராயணனே — என்னுமிடத்தை நாராயண நுவாகமும் ஸுபாலோபநிஷத்து முதலியனவும் நிஷ்கர்ஷித்துக் கொடுத்தன. இவ்விஷயமே இந்த ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே பேசப்பட்டது.

[கதிஸாய்யலப்த விஷயநந்யத்வ போதோஜ்ஜ்வலை: இத்யாதி] காரண வாக்கியங்களுக்கெல்லாம் விஷயம் ஒன்றேயா யிருக்க வேண்டுகையாலே, காரண வஸ்துவைச் சொல்லு மிடங்களில் ஸச்சப்த—ப்ரஹ்மசப்த — ஆத்ம சப்தங்களாலே ஸாமான்யமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவானது *ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந:* இத்யாதிகளில் ஸுஸ்பஷ்டமான நாராயண சப்தத்தாலே விசேஷித்து விசதீகரிக்கப்பட்டதாயிற்று. அந்த நாராயணனே திருமாலிருஞ்சோலையில் ஸேவை ஸாதிக்கக் காண்கிறோமென்று உத்தரார்த்தத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். *ஏஷ ஈச இதி நிர்ணயம் தாயி பாகதேயரஹிதேஷு நோ திசேத், ஹஸ்திதாமநி ந நிர்ணயேத க: தேவராஜம் அயமீச்வரஸ் த்விதி* என்று வரதராஜ ஸ்தவத்தில் அருளிச் செய்த கணக்கிலே வேதாந்தங்களிலே நமக்குப் பரதத்வ நிஷ்கர்ஷம் ஆயாஸ பஹுளமா யிருந்தாலும் திவ்ய தேசத்தில் நிலைகளிலே அது மிக வெளிது என்று நிரூபிப்பதே இந்த ச்லோகத்தின் பரமதாற்பரியமாகும்.

நிஸ்துல்யாதிகம் — *ஓத்தார் மிக்காரை யிலையாய மாமாயா* என்கிறபடியே ஓத்தாரும் மிக்காருமில்லாதவென்கை. ஓத்தாரில்லை யென்றபோதே மிக்காரில்லை யென்னுமிடம் தன்னடையே ஸித்தமாயிருக்க, மிக்காரில்லையென்று தனிப்படச் சொல்லவேணுமோ வென்று சங்கை தோன்றும்; *ந தத்ஸமச்ச அப்யதிகச்ச த்ருச்யதே* என்று உபநிஷத்து

ஓதிக்கிடக்கையாலே அதைத் தழுவி அருளிச் செய்தபடியென்று ஸமாதானம் கூறுவர். உபநிஷத்துத்தான் அங்ஙனே ஏன் ஓதிற்று? என்று கேள்வி பிறக்குமே; கேண்மின்; அலங்கார சாஸ்தரத்தில் அந்வயமென்று ஓர் அலங்காரமுண்டு; “உபமாநோபபேயத்வம் யதேதகஸ்யைவ வஸ்துந:” என்பது அதன் லக்ஷணம். “இந்துரிந்துரிவ ஸ்ரீமாத்—ககநம் ககநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாகரோபம:; ராமராவணயோர் யுத்தம் ராமராவணயோரிவ” என்று லக்ஷ்யங்களுமுள்ளன. அந்த ரீதியில் ‘எம்பெருமான் எம்பெருமானையே யொப்பன்’ என்று சொல்லக் குறையில்லை; ஆழ்வார்களும் “தானே தனக்கு உவமன்” என்றும் “தன்னொப்பான் தானாயுள்ளன்காண்” என்றும் இதனையே யருளிச் செய்தார்கள். ஆகவே இப்படி ஸத்ருசங்ஸந்தி வித்தி புண்டானாலும் அதிக வியக்தி வித்தி அஸம்பாவிதமென்க.

அத்விதீயம் அம்ருதம்—* ரஸோ வை ஸ: * என்றும் * எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே விலக்ஷண திவ்யம்ருதம் போலே பரம்போக்யன்.

புண்டரீகேக்ஷணம் — * தாமரைபோற் கண்ணான். * தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரவமக்ஷிணி * என்ற உபநிஷத்திலே நோக்கு.

ப்ராருட ச்ரியம் — * நாறு நறும்பொழில் மாலிருஞ் சோலை நம்பிக்கு * என்கிற பாசு * ஏறுதிருவுடைபான் * என்று ஆண்டாளருளிச் செய்த திருநாமத்திற்கு இது ஸம்வ்யபதேசம். மேலே * ஆருடஸ்ரீ * என்றும் * ஆருடலக்ஷம்யா ஹரே: * என்றும், செய்கிறார். பிராட்டி தானே ஸ்வயம்வரித்து வந்து சேரப்பெற்ற பெருமானென்

வருகிறே: குஞ்ஜோதிதம் ஸுந்தரம் ஆச்ரயே — குஞ்ஜமாவது லதாக்ருஹம்; அதிலே ஸாதிக்கின்ற அழகரை அடிபணிகிறேனென்றாராயிற்று. ...

पतिं विश्वस्यात्मेश्वरमिति परं ब्रह्म पुरुषः परं ज्योतिस्तत्त्वं परमिति च नारायण इति ।

श्रुतिर्ब्रह्मेशादीस्तदुदितविभूतीस्तु गृणती यमाहारुढश्रीस वनगिरिधामा विजयते ॥ १७ ॥

பதம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரமிதி பரம் ப்ரஹ்ம புருஷ:

பரம் ஜ்யோதிஸ் தத்வம் பரமிதி ச நாராயண இதி,

ச்ருதிர் ப்ரஹ்மேசாதீந் ததுதிதவிபூதீம்ஸ்து க்ருணதீ

யமாஹாருடஸ்ரீஸ் ஸ வநகிரிதாமா விஜயதே.

இந்த ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தம் முழுதும் உபநிஷத் வாக்யகண்டாநுவாதம். * பத விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் * என்றும், * நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம * என்றும், * தத்வம் நாராயண: பர: * என்றும், * நாராயண ஏவேதம் ஸர்வம் * என்றும் இங்ஙனையுள்ள ச்ருத் வாக்யங்களைச் சேர்த்து அருளிச் செய்திருக்கிறபடி.

இதி ச்ருதி: — பூர்வார்த்தத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை என்றபடி.

ப்ரஹ்ம ஈசாதீந் ததுதிதவிபூதீந் க்ருணதீ ஸதீ — பிரமன் சிவன் முதலிய தேவர்களை பகவ விபூதிகளாகவே தெரிவித்ததாய்க் கொண்டு;

யம் ஆஹ — யாவரொரு திருமாலிருஞ்சோலை யழகரைப் பேசி நின்றதோ; * நாராயண ப்ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணத்ருத்ரோ ஜாயதே * இத்யாதி ச்ருதிகளாலே ப்ரஹ்மாத தேவர்கள் பகவத் விபூதிகளாகவே சொல்லப்பட்டார்களிறே.

ஸ்: ஆருடபூ: வநகிரிதாமா விஜயதே — வேதாந்த ஸித்தானு அந்த எம்பெருமானே ஏறுதிரு
வுடையானென்கிற திருநாமத்தோடே தெற்குத் திருமலையிலே ஸர்வோத்கர்ஷசாலியாக
விளங்கா நின்றாரென்றதாயிற்று.

[ததுதிரேயாதி.] விபூதிநாம விபவ: ; தச்சுதாதி நாராயண: । நாராயணாதிநவிபவானு இத்யர்த: ।
நாதுவசுங்காஸ்பதபூதானா் ப்ரஹ்ருதாதிநாமபி யதுவிபூதிதுவம், யது ச சர்வஸாதுபரதுவம் ஸுதிருவ ப்ராஹ, ச வநகிரிதாமா
சநு விஜயது இத்யுக்தம் பவதி ॥ (17)

புதிவ்யாதுதமான்த் நியமயதி யதுததுவநிகரம் ததுநதுயாமி ததுபுரவிதிததுஸுதேந பகவானு ।

ச ஁பு ஸுவுசுருய் நவிஜஹதுசுபு வநகிரி சமதுயாசிநு நு விசது ஹதுய் சுநுதரபுஜ: ॥ 18 ॥

ப்ருதிவ்யாத்யாத்மாந்தம் நியமயதி யஸ் தத்வநிகரம்
ததந்தர்யாமீ தத்வபுரவிதிதஸ் தேந பகவான்,
ஸ ஁ஷ ஸுவைசுவர்யம் நவிஜஹதசேஷம் வநகிரிம்
ஸமத்யாஸீநு நு விசது ஹ்ருதயம் ஸுந்தரபுஜ:.

(18)

இந்த ச்லோகத்திலும் பூர்வார்த்தத்தாலே உபநிஷத் வசேஷத்தின் பொருளையே
திக்கிறார். * ய: புதிவ்யா் திஸுநு புதிவ்யா அநுதரூ ய் புதிவீ ந வேத யது புதிவீ ஸுரீரம் ய:
மநுதரூ யமயதி * என்று துாடங்கி * ய அத்மநி திஸுநு அத்மநுஸுநுதர: யமாத்மா ந வேத யதுததுமா
ய அத்மானமநுதரூ யமயதி * என்பதிலுருக அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் ஸுாந்நபடி
னரு பகவான் ப்ருதிவி முதல் ஆத்மா வரையிலு முண்டான தத்வங்களை
ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு சக்தமாம்படி ஸுய்தருளுகிலுனூ; அதுதான் எங்ஙனே
னில்; ஁வ்வொரு தத்வத்திலும் அந்தர்யாமியாய்க் ஁ாண்டும், அந்தந்த தத்வங்களை
ாகவுடையனாய்க் ஁ாண்டும்; அந்தந்த தத்வ ஸுமுஹத்தாலே அறியப்படாதவனாய்க்
ங்ும் நியமிக்கிலுனாயிற்று. இப்படி உபநிஷத் ப்ரதிபாதிதனான எம்பெருமான் தன்
டய பாரமேசுவர ப்ரகாரமொன்றையும் விடாமல் திருமாலிலுஞ்சுாலை மலையில் ஁ாயில்
ண்டிரா நின்ற சுந்தரத் துாளுடையானே. அப்பெருமான் நம்முடைய உள்ளத்
னே புகுந்து வர்த்திக்கக் கடவன் என்கிலுார்.

பகவான் ப்ருதிவ்யாதி ஆத்மாந்தம் தத்வநிகரம்-ததந்தர்யாமீ ஸந் தத்வபுஸ்ஸந் தேந அவிதிதஸ்
ந் நியமயதி — யாவனரு பகவான் அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணமெடுத் துாதிய கட்டளை
யிலே ப்ருதிவி முதல் ஆத்மாவளவு முண்டான தத்வங்களை யெல்லாம் அந்த தத்வங்களில்
அந்தர்யாமியாய்க் ஁ாண்டும், அவற்றை சரிமாகக் ஁ாண்டு அவற்றுக்குத் தான் சரி
யாயும், அவற்றால் 'இவன் நம்முள்ளே யுறையினுன்' என்று அறியப்படாதவனாயும்,
[தத்வநிகரம் நியமயதி] அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக்஁ாண்டு
புாருகிலுனூ;

ஸ ஁ஷ: — இப்படி ச்ருதி ப்ரதிபாதிதனான எம்பெருமான்;

வைசுவர்யம் அசேஷம் நவிஜஹத் — பகவத்குதையில் நாலாம்த்யாயத்தில் * அஜுாபிஸத்
அல்யயாத்மா பூதாநாமீசுவரூபி ஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்ம
மாயயா * என்று ஁ுாந்நபடியும், * ஆதிபஞ்சுாதிபுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த *
என்று ஆழ்வாரருளிச் ஁ுய்தபடியும் தன்னுடையதான பாரமேசுவர ப்ரகாரமொன்
றையும் விடாதானாய்க் ஁ாண்டு. ('நவிஜஹத்' என்ற விடத்தில் நைக சப்தத்திற்
புாலே நசுப்தேந ஸமாஸ மென்றுணர்க.)

வநதிரிம் ஸமத்யாளீந: ஸுந்தரபுஜ:-- திருமாலிருஞ்சோலை மலையைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்
டிருக்கின்ற ஸுந்தரபாஹு:

ந: ஹ்ருதயம் விசது - நம்முடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே புகுந்து வர்த்திப்பாகுக. * மலை
மேல் தானின்று என் மனத்துளிநுந்தானே * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாகரத்திலே
நோக்கு. "அங்குத்தை வாஸம் ஸாதனம், இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்" என்ற ஸ்ரீவசந
பூஷண ஸுக்தியும் இங்கே அநுஸந்தேயம். ... (18)

प्रत्यगात्मनि कदाऽप्यसंभवद्भूमभूमिमिवक्ति यं श्रुतिः ।

तं वनाद्रिनिलयं सुसुन्दरं सुन्दरायतभुजं भजामहे ॥ १९ ॥

ப்ரத்யகாத்மநி கதாப்யஸம்பவத்பூமபூமிமபிவக்தி யம் ச்ருதி ;,
தம் வநாத்ரிநிலயம் ஸுஸுந்தரம் ஸுந்தராயதபுஜம் பஜாமஹே. (19)

கீழ் ச்லோகத்தில் ஸகல சேதநாசேதந அந்தர்யாமித்வத்தை யருளிச் செய்தார். அப்படி
அந்தர்யாமியாயிருக்கச் செய்தேயும் தக்கததோஷங்களாலே அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருச்
சாகிற ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் கல்யாணைகதாநத்வமும் ஜீவாத்மாவுக்கு ஒருகாலும் அஸத
விதமாய் பகவானுக்கே அஸாதாரணமாயிருக்கிறபடியை இந்த ச்லோகத்திலரு
செய்கிறார்.

ச்ருதி: -- * ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண்
இத்யாதி உபநிஷத் வாക്யம் இங்கு ச்ருதி சப்த விவக்ஷிதம். இப்படிப்பட்ட ச்ருதியா
யம் பகவந்தம் - யாவனொரு பகவானே ;

ப்ரத்யகாத்மநி கதாபி அஸம்பவத்பூமபூமிம் அபிவக்தி - ஜீவாத்மாவினிடத்தில் முக்தி
யிலுங்கூட ஸம்பவிக்க மாட்டாததான அதிசயங்களுக்கு ஆஸ்பத பூதனாக ஓதி
நின்றதோ ;

[தம் வநாத்ரிநிலயம் இத்யாதி] அந்த பகவான் தானே தெற்குத் திருமலையில் சுந்
தோளுடையானாக ஸேவை ஸாதிக்கின்றான் ; இங்கே நம்முடைய பக்தியைச் செலு
கடவோமென்கை.

இந்த ச்லோகத்தில் பூம சப்த நிர்தேசம் செய்தருளியிருக்கையாலே ப்ரஹ்ம ஸ
ரத்தில் முதலத்யாயத்தின் மூன்றாவது பாதத்திலுள்ள பூமாதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் இந்
விவக்ஷித மென்னலாம். "भूमगुणविशिष्टो न प्रत्यगात्मा ; अपि तु परमात्मा" இத்யாதி ஸ்ரீபாஷ்
ஸுக்திகள் இங்கே அநுஸந்தேயம். ... (19)

वन्देय सुन्दरभुजं भुजगेन्द्रभोगसक्तं महावनगिरिप्रणयप्रगीणम् ।

यं तं विदुर्दहरमष्टगुणोपजुष्टम् आकाशमौपनिषदीषु सरस्वतीषु ॥ २० ॥

வந்தேய ஸுந்தரபுஜம் புஜகேந்த்ரபோக
ஸக்தம் மஹாவநகிரிப்ரணயப்ரவீணம்,
யம் தம் விதுர் தஹரமஷ்டகுணோபஜுஷ்டம்
ஆகாசம் ஔபநிஷதீஷு ஸரஸ்வதீஷு. (20)

சாந்தோக்யத்தில் * अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तर आकाश-
स्तस्मिन् यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्यम् * - என்று ஓதின விடத்தில் ஹ்ருதய புண்டரீக

மத்யத்திலுள்ளதாய் தஹராகாச மென்னப்பட்டதான வஸ்து பூதாகாசமா? ஜீவனா? பரமாத்மாவா? என்று சங்கித்துக்கொண்டு, மேலே யெடுத்துக் காட்டப்பட்ட சாந்தோக்ய வாச்யத்தில் மேலே * य एष आत्मा अपहृतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोकोऽविजिघत्सोऽपिपासस्सत्यकाम-स्सत्यसंकल्पः * என்று அஷ்டகுணமுடைமை சொல்லியிருக்கையாலே அது பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிக்குமாகையாலே தஹராகாச சப்தவாச்யன் பரமாத்மாவேயாகக் கடவன் என்று "தஹா உத்தரேப்ய: " என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே பரக்க உபபாதிக்கப் பட்டுள்ள அர்த்த விசேஷத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறதாயிற்று இந்த ச்லோகம், அந்த ஸூத்ரத் தின் ப்ரமேயமே இதில் உத்தரார்த்தத்திலுள்ளது.

ஒளபநிஷதீஷு ஸரஸ்வதீஷு - உபநிஷத் வாச்யங்களிலே

அஷ்டகுணோபஜுஷ்டம் தஹரமாகாசம் யம் விது: - அபஹதபாப்மத்வம் முதலாக ஸத்ய ஸங்கல்பத்வமீருக அஷ்ட குணங்களோடு கூடினவனாக எந்த பரமபுருஷனை வைதிகர்கள் அறிகின்றார்களோ :

தம் ஸூந்தரபுஜம் வந்தேய - அந்த பரமபுருஷனை ஸூந்தரபாஹுவாக ஸேவை ஸாதிக்கு மிடத்திலே ஸேவிக்கக் கடவேனென்கை. அவர் எப்படிப்பட்டவரென்னில்?

தேகந்த்ரபோகஸக்தம் - அவனைமேல் பள்ளிகொண்டருளும்வரென்கை. ஸர்ப்பத்தின் உடலுக்கு போக மென்று பெயர்.

நாவநகிரிப்ரணயப்ரவீணம் - திருமாலிருஞ்சோலை மலைவாஸத்தில் ரஸிகராய்மிருப்பர் ன்றபடி. புஜகேந்த்ர போகஸக்தத்வம் இத்திருமலையில் நின்ற நிலைதன்னிலே இல்லை. அகிலும் அது பகவானுக்கு ஐகாந்திகமென்கிற ப்ரதிபத்தியாலே அருளிச் செய்யக் குறை யில்லை. ஸ்ரீஹஸ்திசைலசிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதமான தேவப்பெருமானை * அணிமணியின் மத்திசேர் நாகத்தின் மேல் துயில்வான் * என்று பூதத்தாழ்வாரும், * அநந்தசயம் வாம் * என்று இவ்வாழ்வான் தாமும் சேஷசாயியாகச் சொன்னவை, இங்கு ஸுஸந்தேயம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

यत्तत्स्वरूपस्थितिकृतिकनिजेच्छानियाम्यस्वशेषानन्तारोपप्रपञ्चस्तत इह चिदिवाचिद्रपूर्वाचिशब्दैः ।

शशब्दैः प्रवाच्यो हतवृजिनतया नित्यमेवानवद्यस्तं वन्दे सुन्दराहं वनगिरिनिलयं पुण्डरीकायताक्षम् ॥२१॥

யத் ஸ்வரூபத்த ஸ்வரூப ஸ்திதிக்குதிக நிஜேச்சாநியாம்யஸ்வசேஷ

அநந்தாசேஷப்ரபஞ்சஸ் தத இஹ சிதிலாசித்வபுர்வாசிசப்தை: ,

விசுவைச் சப்தை: ப்ரவாச்யோ ஹதவ்ருஜினதயா நித்யமேவாநவத்ய:

தம் வந்தே ஸூந்தராஹ்வம் வநகிரி நிலயம் புண்ட்ரீகாயதாக்ஷம்.

(21)

இந்த ச்லோகத்தினால் அத்வைத ச்ருதி நிர்வாஹம் காட்டியருளுகிறார். * ததேவாக்நிஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ் தது சந்த்ரமா: * என்றும் * ஜ்யோதிம்ஷி விஷ் ணுர் புவநாநி விஷ்ணுர் கிரயோ திசச் ச * என்றும் ஸர்வ பதார்த்த ஸாமாநாதிகரண்யேந எம்பெருமானைச் சொல்லியுள்ள விடங்களில் விசிஷ்டாத்வைத ப்ரக்ரியையாலே தெளிந்து கொள்ள வேண்டிய நிர்வாஹம் இதுவே காணீர். ஸ்லோகத்தில் தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களைச் சொல்லவல்ல சப்தங்களைக்கொண்டு சரீரியான ஆத்மாவைக் கொண்டு வ்யபதேசிக்கக் காணா நின்றோம். "தேவோஹம். மநுஷ்யோஹம்" இத்யாதி வ்யவஹாரங்கள் ப்ரஸித்தங்கள். இங்கு தேவ மநுஷ்ய சப்தங்கள் தேவ சரீர மநுஷ்ய சரீரங்களைச் சொல்லவல்லவையே யல்லது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவல்லவையல்ல. அஹமர்த்த பூதனுன ஆத்மாவி னிடத்தில் தேவ: மநுஷ்ய: இத்யாதி பதங்களை ஸாமாநாதிகரிப்பது எங்ஙனையென்னில்; தேவசரீர விசிஷ்ட: , மநுஷ்ய சரீர விசிஷ்ட: என்றபடி யாதலால் குறையில்லை என்று

நிர்வஹிக்க வேண்டும் : அதுபோலவே எம்பெருமான் விஷயத்திலும் சரீர சரீரி பாவப்பயுத் தமாக அவ்வோ வஸ்துக்களோடே அபேத வ்யபதேசம் பொருந்துமென்பதே நம் தர்சனத்தின் ஸாரார்த்தம். இதுவே இந்த ச்லோகத்திலருளிச் செய்வதாம்.

இஹ — இந்த ஐகத்தில்

அசித் வபுர்வாசி சப்தை: சித் இவ—அசித்பரிணாம பூத தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களைச் சொல்லக் கடவதான சப்தங்களாலே ஜீவாத்மா எப்படி சொல்லப்படுகிறதோ அப்படி. அதாவது, ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம் இத்யாதி வ்யவஹாரங்களில் ஸ்தூலத்வமும் க்ருசத்வமும் ஆத்மாவிலுள்ள தன்மிகை சரீரத்திலுள்ள தாயிருக்கச் செய்தேயும் "அஹம் ஸ்தூல அஹம் க்ருச:" என்று சரீர த்ருஷ்ட்யா சொல்லுகிறாப் போலே யென்கை. இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ஸாதிக்கப்படும் அம்சம் ஏதென்னில்;

விச்வைவச் சப்தை: ப்ரவாச்ய: — எம்பெருமான் ஸகல ஸப்த வாச்யனாகிறுனென்பதுலே இது தனக்கு நிமித்தமே தென்னில்;

யத் ஸ்வாயத்த ஸ்வரூப ஸ்திதிக்குதிக நிஜேச்சா நியாம்யஸ்வசேஷாநந்தாசேஷப்ரபஞ்ச: தத: யத் என்றது யாதொரு காரணத்தாலே யென்றபடி. அநந்தமாயுள்ள அசேஷ ப்ரபஞ்சமும் ஸ்வாயத்த ஸ்வரூபஸ்திதி க்ருதிகமாய், நிஜேச்சா நியாம்யமாய், ஸ்வசேஷம் இருக்கையாலே என்றபடி. "यस्य चेतनस्य यद् द्रव्यं सर्वात्मना स्वायं नित्यं धारयितुं च तच्छेषतैस्वरूपं च, तत्तस्य शरीरम्" என்பது சரீர லக்ஷணமாகையாலே இந்த லக்ஷணம் ஸ்த ப்ரபஞ்சத்தினிடத்திலும் ஸமந்விதமாகிறது. * स्वाधीनविविधचेतनाचेतनस्वरूपसि प्रवृत्तिभेदम् * என்கிற கத்ய ஸூக்திப்படியே ஸகல ப்ரபஞ்சத்தினுடையவும் ஸ்வஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் எம்பெருமானதீந மாகையாலும் * அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா நாம் * என்கிறபடியே ஸகல ப்ரபஞ்ச நியமமும் அவனுடைய இச்சாதீநமாகையாலே இவை யடங்கலும் அவனுக்கே சேஷமாகையாலும் அசேஷ ப்ரபஞ்சமும் சரீர லக்ஷணம் பெற்றதாயிற்று.

தத: விச்வைவச் சப்தை: ப்ரவாச்ய: — ஆகவே ஸர்வ பதார்த்த வாசக ஸகல சப்தங்களோடே எம்பெருமானை ஸமாநாதிகரிக்கக் குறையில்லை யென்றபடி. ஸமாந விபக்தியால் நிர்சிப்பது ஸமாநாதிகரண நிர்தேசமென்றும், வெவ்வேறு விபக்திகளால் நிர்தேசிப்பது வ்யகரண நிர்தேசமென்றும் வழங்கப்பெறும். "ஸகலம் ஐகத் பகவத: சேஷபூதம்" என்று இது வ்யதிகரண நிர்தேசம். "ஸகலம் ஐகத் பகவாந்" என்றால் இது ஸமாநாதிகரண நிர்தேசம். உண்மையில் வ்யதிகரண நிர்தேசம் ப்ராப்தமா யிருக்க ஸமாநாதிகரண நிர்தேசம் எங்ஙனே பொருந்தும்? என்கிற சங்கை வேதாந்த வ்யுத்பத்தி யில்லாதவர்களுக்குத் தோன்றும். * ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரம்ஹ * ஐகதாதம்ய மிதம் ஸர்வம் * தத் த்வமஸி * என்றிவை முதலான ச்ருதிகளை நிர்வஹிக்கும் வழியை யறிவார்க்கு ஸமாநாதிகரண நிர்தேசத்தோடு வ்யதிகரண நிர்தேசத்தோடு வாசியற இரண்டும் துல்யமாகவே தோன்றும். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தர சதகத்தில் "தேஹோ தேஹிநி காரணே" "ஸ்தித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி" என்னு மிரண்டு ச்லோகங்களினால் இவ்விஷயத்தை விசததமமாக உபபாதித்தருளிஞர். அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே மிக விரிவாக வுணர்த்தினோம், காண்க.

ஹதவ்ருஜநதயா நித்யமேவாநவத்ய: — * அபஹத பாப்மாவாகையாலே எப்போதும் ஹேய ப்ரத்யநீகனாகவே யிருப்பன் என்றபடி. வ்ருஜநமாவது பாபம்; ஹேய ஸாமான்யத்தையும் சொல்லுகிறது. (ஹத) என்று ப்ரத்வம்ஸாபாவம் சொல்லுகிறதன்று; அத்யந்தா

பாவமே இங்கு விவக்ஷிதம். இதனால் முக்த புருஷ வ்யாவ்ருத்தி.

தம் வாக்ஸிநிலயம் புண்டரீகாயதாஷம் ஸுந்தராவ்வம் வந்தே — ஆகவிப்படி வேதாந்த வேத்ய னான எம்பெருமான் தாமரைக் கண்ணழகுடனே தெற்குத் திருமலையிலே ஸைவை ஸாதிக்கு மிருப்பிலே ஸைவிக்கப்பெற்றே னென்கிறார்.

இசுலோகத்தில் முதல் பாதத்தில் க்ருதி சப்தம் ப்ரஸ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. திருவாய்மொழியில் * உயர்வுற வுயர்நலமென்கிற முதற் பதத்தில் * நாம்வனிவனுவன் * * அவரவர் தமதமது * நின்றனரிருந்தனர் * என்கிற மூன்று பாசுரங்களினால் ஸகல சேதநா சேதனங்களுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் எம்பெருமான தீனங்களென்று முறையே சொல்லி, அடுத்த பாசுரத்தில் * உடன் மிசையுயிரென * என்று ஜீவாத்மாவைத் தருஷ்டாந்திகரித்து * உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் * என்று தலைக்கட்டினாராழ்வார் ; அந்தச் சாயையிலே இந்த ச்லோகம் அமைந்திரா நின்றதாயிற்று. (21)

गुणजं गुणिनो हि मङ्गलत्वं प्रमितं प्रत्युत यस्वरूपमेत्य ।

तमनन्तसुखावबोधरूपं विमलं सुन्दरबाहुमाश्रयामः ॥ २२ ॥

குணஜம் குணினோ ஹி மங்கலத்வம் ப்ரமிதம் ப்ரத்யுத யத்ஸ்வரூபமேத்ய,
தமநந்தஸுகாவபோதரூபம் விமலம் ஸுந்தரபாஹுமாச்யாமः,

(22)

உலகில் நல்ல பதார்த்தங்களாயுள்ளனவென்று சிலவற்றை நாம் ஆதரிப்பது எத லேயென்னில் ; அவற்றில் நல்ல குணங்களிருப்பதனாலே. மணி த்யுமணி சந்திர சந்தந பக அரவிந்தாதிகளை மங்கள வஸ்துக்களாக நாம் சொல்வது அவற்றிலே ஒளியும் தண் ளியும் நறுமணமுமாகிற மங்கள குணங்கள் இருப்பது பற்றியேயன்றே. ஆகவே ளகிக வஸ்துக்களுக்குச் சொல்லும் மங்களத்வம் மங்கள குணவத்தாப்ரயுக்த மென்ற ியிற்று. இந்த ரீதியானது எம்பெருமான் பக்கலிலே விபரீதமாகக் கொள்ளத்தக்கதா ா நின்றது. ஸ்வதோ மங்கள பூதான எம்பெருமான் பக்கலிலே எவையெவையுள்ள ிவா, அவையெல்லாம் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கப் பெற்ற ராஜகுல மாஹாத்மயத்தி லேயே மங்களமாயின. பகவத் ஸம்பந்த பலத்தினாலே இவற்றுக்கு மங்களத்வமே ாழிய, இவற்றின் ஸம்பந்தத்தினால் பகவானுக்கு மங்களத்வம் என்பதில்லை — என்கிற வார்த்தம் இந்த ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்யப்படுகிறது.

ணின: மங்களத்வம் குணஜம் ஹி ப்ரமிதம்- (லோகே) என்று கூட்டிக்கொள்ளவேணும். ாரமார்யமாக உலகத்தில் குணவத்தாக வழங்கப்படுகிற வஸ்து ஸமுஹத்திற்கு மாங்களி கத்வம் குண ஸம்பந்த நிபந்தனமாகவன்றே அறியப்பட்டுள்ளது. ப்ரமிதம் என்பது மத்யம தீபர்யாயத்தாலே முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கக் கடவது. (முதல் பாதத்திலும் அந்வ யிக்கும். இரண்டாவது பாதத்திலும் அந்வயிக்கும் என்றபடி.)

ப்ரத்யுத யத்ஸ்வரூபமேத்ய—அந்த நியாயம் இங்கு விபரீதம் ; பகவத் ஸ்வரூபத்தை யாச்ர யித்தே அவ்வோ குணங்கள் நிறம் பெறுகின்றனவென்க. லோக விலக்ஷணமாயிறே பகவத் விஷயந்தானிருப்பது.

அநந்தஸுகாவபோதரூபம் — அநந்த ரூபம், ஸுகரூபம், அவபோத ரூபம் என்று போஜித்துக் கொள்வது. தேச பரிச்சேத கால பரிச்சேத வஸ்து பரிச்சேதங்களில்லாமை அநந்தத்வ மாவது. ஸுகரூபமென்றது ஆநந்தமய மென்றபடி. அவபோத ரூபமென்றது ஜ்ஞாந மயமென்றபடி.

தம் விமலம் ஸுந்தரபாஹும் ஆச்யாம: — அகில ஹைய ப்ரதந்யரீகனா யிராநின்ற அந்த ஸுந்தரபாஹுவை ஆச்ரயிக்கின்றோமென்றாராயிற்று.

ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் * ஸர்வஸ்ய சைவ குணதோ ஹி விலக்ஷணத்வம் * என்கிற ச்லோகமும், வரதராஜ ஸ்தவத்தில் * குணயத்தம் லோகே குணிஷு ஹி மதம் மங்கலபதம் * என்கிற ச்லோகமும் ஏதத் ஸமாநார்த்தகமாயிருக்குமென்று அறியக் கடவது. இப்படி இவ்வர்த்தத்தை அஸக்ருத் அருளிச் செய்வதற்கொரு திருவுள்ளமுண்டு; எம்பெருமானுக்குப் பரதுக்க துக்கித்வம் முதலானவை குணமாக அநுஸந்திக்கப்படுகின்றனவே; துக்கித்வமென்பது தோஷமே தவிர குணமன்றே; இது எப்படி கல்யாண குணமாக அநுஸந்திக்கப்படுகிறது? என்று சங்கிப்பார்க்கு அவகாசமறும்படி இது சொல்லுகிறது. எம்பெருமானைப்பற்றியுள்ளது எதுவாயினும் சுபகுணமே யொழிய வேறென்றன்று என்று தெரிவிக்கிறபடி.

(22)

अतिपतितावधिस्वमहिमानुभवप्रभवसुखकृतनिस्तरङ्गजलधीयितनित्यदशम् ।

प्रतिभटमेव हेयनिकरस्य सदाऽप्रतिमं हरिमिह सुन्दराहमुपयामि वनाद्रितटे ॥ २३ ॥

அதிபதிதாவதி ஸ்வமஹிமாநுபவ ப்ரபவத்

ஸுக்ருதநிஸ்தரங்க ஜலநீயித நித்யதசம்,

ப்ரதிபடமேவ ஹேயநிகரஸ்ய ஸதாப்ரதிமம்

ஹரிமிஹ ஸுந்தராஹ்வமுபயாமி வநாத்ரிதடே.

(23)

பகவச் சாஸ்திரங்களிலே எம்பெருமானுக்கு நித்யோதித தசையென்றும் சா. தோதித தசையென்றும் ஓரண்டு தசைகள் சொல்லப்படுகின்றன. தன் வைபவத்தைத் தானே யநுபவித்து உகந்திருக்கும் நிலைமை நித்யோதித தசையெனப்படும்; தன் விபூதியை யநுபவித்து உகந்திருக்கும் நிலைமை சாந்தோதித தசையெனப்படும். அவற்றுள் முந்தையதை அநுஸந்தித்துப் பேசுவது இந்த ச்லோகம்.

அதிபதிதாவதீத்யாதி — பூர்வார்த்தம் முழுவதும் ஸமஸ்தமான ஓரே பதம். (அதிபதிதா என்பது (ஸ்வமஹிம) என்பதற்கு விசேஷணம், அவதையைக்கடந்ததான யாதொரு வைபவமுண்டு; அதனை யநுபவிப்பதனாலுண்டான ஆனந்தத்தினால் அலையோக கடலின் நிலைமை யுண்டாகின்றதாம். வரதராஜ ஸ்தவத்தில் * ப்ரசாந்தாநந்தாத்ம பவஜ மஹாநந்த மஹிம ப்ரஸக்த ஸ்தைமித்யாநுக்ருத விதரங்கார்ணவதசம் * என விடத்து எம்முடைய வியாக்கியானம் கண்டுகொள்க, ஜலநீயித - ஜலநி போன்றத என்றபடி, நித்யதசா என்றது நித்யோதித தசையென்றவாறு.

ஸதைவ ஹேயநிகரஸ்ய ப்ரதிபடம் — தமஸ்ஸுக்குத் தேஜஸ்ஸு போலவும் ஸர்பத்த கருடன் போலவும் ஹேயமான அவத்ய ஸமுஹத்திற்கு எதிராயிருப்பவர். ஹேயஸாட நாதிகரணய அஸஹிஷ்ணுத்வம் சொன்னபடி, ஸதைவ என்றது ஸ்வபாவத ஏவ என்றபடி. இத்தால் நித்ய முக்த வ்யாவ்ருத்தி கொள்க. ஹேய ப்ரத்யநீகத்வம் முக்தர்களுக்கு ஸம்ஸாரண தசையில் கிடையாது; நித்யர்களுக்கு அது பகவதிச்சாதீநமாகையாலே ஸ்வாபாவிகமன்று.

அப்ரதிமம் — கீழ்ச் சொன்னதுவே ஹேதுவாக ஒப்பற்றபடி.

ஸுந்தராஹ்வம் ஹரிம் இஹ வநாத்ரிதடே உபயாமி — இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த அழகப் பிரானுரைத் திருமாலிருஞ்சோலை யடிவாரந்தன்னில் அனுபவிக்கின்றேனென்கை. (23)

सदा षाड्गुण्यार्यैः पृथुलबलविज्ञानशकनप्रभावीर्यैर्वैरवा
द्रुमस्तोमक्षमाभृत्परिसरमहोद्यानमुदितं प्रपद्येऽद्याहृदश्रियमिममहं

ஸதா ஷாட்குண்யாக்கைய: ப்ருதுலபலவிஜ்ஞாநசகந
ப்ரபாவீர்யைச்வரீயைரவதிவிதுரைரேதிததசம்,
த்ருமஸ்தோமக்ஷமாப்ருத் பரிஸரமஹோத்யாநமுதிதம்
ப்ரபத்யேத்யாருடச்சரியமிமமஹம் ஸுந்தரபுஜம்.

(24)

பகவானுடைய ஷாட்குண்ய ஸம்பத்தியை அநுபவித்துப் பே
பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் சக்தி தேஜஸ்ஸு என்கிற ஆறு குணங்கள் ஷாட்
படும். இவற்றுக்கு பகமென்று பெயர்: [षणां भग इतीरणा.] இவையுடைய
பகவானென்கிறது. அஸ்மதாதிகளுக்கும் ஜ்ஞாநபலேச்வரீயாதிகள் உள்ளன
இவை மிக அற்பமாயிருக்கும்; அநல்பமாய் அவதி கடந்துள்ளது எம்பெருமா
னுக்கே. அது தோன்றவே "ப்ருதுல" என்கிற விசேஷணமும் "அவதிவிதுரை:"
விசேஷணமுமிட்டது.

ஷாட்குண்யாக்கைய:—மேலே சொல்லப்படுகிற திருக்குணங்கள் ஷாட்குண்யமென்று பெயர்
பெற்றவை. ஷட்குணமே ஷாட்குண்யமென்று * ஸ்வார்த்தே ஷ்யஞ் * பெற்றுக்கிடக்கிறது.
சாதுர்வர்ண்யம், சாதுராச்ரம்யம் போலே. அந்த ஷட்குணங்கள் எவையென்னில்; ப்ருதுல
பல விஜ்ஞாந சகந ப்ரபா வீர்யைச்வரீயை:—அபரிமிதமான பலம் ஜ்ஞானம் சக்தி தேஜஸ்ஸு
வீர்யம் ஐச்வர்யம் ஆகிறவிலை. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் * யுகபதநி
சமணை: * என்று தொடங்கி * ஸஹகார்யபேக்ஷமபி * என்றளவாக ஏழுச்லோகங்களாலே
ஷாட்குண்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன; அவ்விடத்து நமது வியாக்
பானத்திலே விரிவு காண்க. * ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம் * என்ற வரதராஜ ஸ்தவ
* லோக வியாக்கியானத்திலும் காணலாம்.

திவிதுரை:—அவதிரஹிதை: என்றபடி. ஆனந்தவல்லியில் ஆனந்த குணமொன்றுக்குக்
ரட்டப்பட்ட இயத்தாராஹித்யம் ஸகல குணங்களுக்கு மொக்குமென்று இதனால் தெரி
த்தபடி. ஆக இப்படிப்பட்ட ஷட்குணங்களாலே;

ததசம்—அதிசயிதமான ஸ்வவைபவத்தையுடையவரென்றபடி. இன்னமும் எப்படிப்
பட்டவரென்னில்;

ருமஸ்தோமக்ஷமாப்ருத் பரிஸர மஹோத்யாநமுதிதம்—'த்ருமஸ்தோமக்ஷமாப்ருத்' என்றது
—திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றபடி. அதனுடைய பரிஸரமென்று தாழ்வரையைச்
சொன்னபடி. அங்குள்ள மஹோத்யானத்திலே—பெரியதொரு சோலையிலே, முதிதம்—
சிருவுள்ளமுகந்து வர்த்திப்பவர்.

த்யாருடச்சரியம் இமம் ஸுந்தரபுஜம் அஹம் ப்ரபத்யே—* ஏறுதிருவுடையராய் சுந்தரத்
தோளுடையரான பெருமானை அடியேன் அடிபணிகின்றேனென்றாயிற்று. (24)

सौशील्याश्रितवत्सलत्वमृदुतासौहार्दसाम्याजैः धैर्यैर्यैर्यसुवीर्यशौर्यैकृतितागाम्भीर्यचातुर्यैः ।

सौन्दर्यान्वितसौकुमार्यसमतालावण्यमुख्यैर्गुणैर्देवः श्रीतरुपण्डशैलनिलयो नित्यं स्थितस्सुन्दरः ॥ २५ ॥

ஸௌசீல்யாச்ரித வத்ஸலத்வ ம்ருதுதா ஸௌஹார்த ஸாம்யார்ஜவை:
தைர்ய ஸ்தைர்ய ஸுவீர்ய செளர்ய க்ருதிதா காம்பீர்ய சாதுர்யகை:,
ஸௌந்தர்யார்வித ஸௌகுமார்ய ஸமதா லவண்ய முக்க்யைர் குணை:
தேவ: ஸ்ரீதருஷண்ட சைலையோ நித்யம் ஸ்திதஸ் ஸுந்தர :

(25)

கீழ்ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஷாட்குண்யத்தின் பரிணாமவிததி ரூபங்
களாகப் பல திருக்குணங்களுண்டு; அவற்றில் சிலவற்றைக் கூறி யனுபவிக்கிறார் இந்த
ச்லோகத்தில். பகவத் குணங்களைப் பல வகுப்பாகப் பிரிப்பதுண்டு: ஸ்வரூப நிருபக
குணங்கள், நிருபித ஸ்வரூப விசேஷண குணங்கள் என்றொரு வகுப்பு. ஆச்ரயண
ஸௌகர்யாபாதக குணங்கள். ஆச்ரித கார்யாபாதக குணங்கள் என்றொரு வகுப்பு.
திவ்யாத்ம ஸ்வரூபாச்ரித குணங்கள், திவ்யமங்கள விக்ரஹாச்ரித குணங்கள் என்றொரு
வகுப்பு. இங்ஙனே பல வகுப்பாக அநுஸந்திக்கப்படுகிற திருக்குணங்களுக்கு 'திவ்யாத்ம
ஸ்வரூபாச்ரிதங்கள் திவ்யமங்கள விக்ரஹாச்ரிதங்கள்' என்கிற பாகுபாடொன்றே முக்கிய
மாக நெஞ்சிற் கொள்ளத்தக்கது. ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸ்வரூபாச்ரிதங்
கள்; ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகள் விக்ரஹாச்ரிதங்கள்; "தவ வர்தராஜோத்தம
குணா விஸீமர்நோஸங்க்யா: ப்ரணதஜநபோகம் ப்ரஸுவதே" என்று வரதராஜ ஸ்தவத்தி
லருளிச் செய்தபடியே இத்திருக்குணங்களெல்லாம் அநுபவ ரஸிகர்களுக்குப் பரமபோக்யங்
களாயிருக்கும்.

ஸௌசீல்ய — சிலமென்றாலும் ஸௌசீல்யமென்றாலும் ஒக்கும். மஹானாயிருப்பவன் த
மஹிமையைச் சிறிதும் கனிசியாமல் நீசர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரிமாறுகைய
யிற்று ஸௌசீல்யம். குஹப்பெருமாள்போல்வாரிடத்திலே காட்டியருளின குணமிது.

ஆச்ரிதவத்ஸலத்வ — * என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்பர்
போலும் * என்னும்படி குன்றனைய குற்றஞ்செய்யினும் குணங்கொள்ளுமது வாத்ஸல்யம்.

மருதுதா — மார்தவம் என்றபடி. இது ஸ்வரூப குணமாகவும் கொள்ளப்படுவதுண்டு;
விக்ரஹ குணமாகவும் கொள்ளப்படுவதுண்டு; மேலே ஸௌகுமார்யமென்று தனியே
சொல்லுகையாலே அதை விக்ரஹ குணமாகக் கொண்டு மார்தவமென்ற விதனை ஸ்வ
குணமாகக் கொள்ளவடுக்கும். * மஹாத்மபிர் மாம் அவலோக்யதாம் நய க்ஷணேட்
யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ: * என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தபடியே ஆச்ரித விச்வே
பொருமை யென்பது இது. ஆசார்ய ஹ்ருதய த்ருதீய ப்ரகரணத்தில் "மஹாத்மா
விரஹம் ஸஹியாத மார்தவம்" என்ற ஸூஸூக்தி இங்கு அநுஸந்தேயம்.

ஸௌஹார்த — சோபநாசம்ஸி ஹ்ருதயசாலித்வம் ஸௌஹார்தமெனப்படும். அதா
ஸர்வஜந ஹிதைஷித்வம். * அருள்புரிந்த சிந்தை அடியார்மேல் வைத்து * என்ற ஆழ்
ரருளிச் செயலில் காணும் குணமிது.

ஸாம்ய — கீதையில் * ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: * என்
பணித்தபடியே அபிஜநவித்யா வ்ருத்தங்களில் வாசிபாராதே ஆச்ரயணீயத்வே ஸர்
ஸமனாயிருக்கையாயிற்று இது.

ஆர்ஜவ — மனோவாக்காயங்களாகிற கரணத்ரயமும் ஒன்றில்லாத செவ்வைக்கேடரான
ஸம்ஸாரிகளோடு கலந்து பரிமாறுமிடத்து அவர்களைப் போலே தானும் குடிலஹ்ருதயனா
யிருக்கையன்றிக் க செவ்வியனாயிருக்கையாகிற கரணத்ரய ஸாரூப்யம் இது.

தைர்ய — அரிஷ்டங்கள் மேன்மேலும் வந்து புதுந்தாலும் நெஞ்சில் விகாரலேசமு
மின்றிக்கேயிருக்கை. "அத்யந்தாநிஷ்ட ப்ரஸங்கேபி அப்ரதிஹத சித்தவ்ருத்தித்வம்
தைர்யம்" என்பார்கள்.

ஸ்தைர்ய — ஆச்ரிதர்களைக் கைவிடாமையிலே துண்ணிய ஊற்றங்கொண்டிருக்கை. * அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணம், ந ஹி ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விசேஷத, * மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந * ஏதத் வ்ரதம் மம * என்னு மித்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தமான குணமிது.

ஸுவீர்ய — அரிய பெரிய போர்களைச் செய்ய வேண்டி வந்தாலும் ஆயாஸமற்றிருக்கை வீர்யமாகிறது.

சௌர்ய — போர்க்களத்தில் புகும்போது துணைதேடாதே ஏகாகியாப்ச் சென்று புக வல்ல மையாயிற்று குரத்வம். * சதுர்தச ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம், ஏகச்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி * என்று வயிறுபிடித்த காலத்திலே * அஸஹாய குர! அநபாயஸாஹஸ! * என்று கொண்டாடும்படியானமை.

க்ருதிதா — க்ருதக்ருத்யத்வம். அடியார்களுக்குச் செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து தலைக் கட்டுகை. * அபிஷிஷ்ய ச லங்காயாம் ரக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமேர் விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ * என்கிறபடியே க்ருதக்ருத்யனாகை,

காம்பீர்ய — திருவுள்ளத்தின் ஆழம் அளவிலிகளால் அறியவொண்ணாதிருக்கை. அடியார்களுக்குச் செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டினாலுங்கூட * உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே யிருத்தி நீ * (பெரிய திருவந்தாதி 53) என்கிறபடியே இன்னமு மென்செய்வோமென்றே யிருக்குமவனாகையாலே அப்படிப்பட்ட திருவுள்ளத்தினுழம் அறியவொண்ணாதிருக்கை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சாதூர்யக — பிறரால் நெஞ்சாலும் நினைக்கவொண்ணாத அரிய பெரிய செயல்களை மிக வெளிதாகச் செய்து தலைக்கட்டவல்ல சதிர்.

ஸௌந்தர்ய — கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவர வல்லதான வடிவழகு. * சூதனாய்க் கள்வனாகித் தார்த்தரோடிசைந்த காலம் மாதராரகயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டழந்துவேளைப் பாதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருக வைத்த வழகு * என்கிறபடியே விமுகர்களுடையவும் வைமுக்க்யத்தை மாற்றி யீடுபடுத்திக் கொள்ள ல்வழகு.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ளகுமார்ய — * ரங்கபர்த்துரபி லோசந சர்ச்சாம் ஸாஹஸாவளிஷு லேகயமாநம். புஷ்ப ஹாஸ இதி நாம துஹாநம் ஸௌகுமார்யம் அதிவாங்மநஸம் ந: * என்று பட்டர் அநுஸந் திக்கும்படியான மென்மை, [* பாதாருந்துதமேவ பங்கஜரஜ: * இத்யாதி] * த்வதங்க பார்தவே த்ருஷ்டே கஸ்ய சித்தே ந பாஸதே, மாலதீ சசப்ஞல்லேகாகதலீநாம் கடோ ரதா * என்றான் ஒரு காமுக கவி, மலையை மலரென்று பெய் சொன்னபடியிதே அது. * வடிவினையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி * என்கிறபடியே பிராட்டிமாரும் பிடிக்கக் கூசும்படியான ஸௌகுமார்யமிதேயிது. “ ஸௌந்தர்யாந்வித ஸௌகுமார்ய ” என்றது — ஸௌந்தர்யமும் ஸௌகுமார்யமு மென்றபடி.

ஸமதா — கீழ் முதற் பாதத்தில் ஸாம்யமென்கிற குணம் சொல்லப்பட்டிருக்க, மீண்டுமிங்கே. ‘ ஸமதா ’ என்கிறது திவ்யமங்கள் விக்ரஹ குணமான ஸமத்வத்தைச் சொன்னபடி. ஸாமுத்ரிகத்திற் சொன்னபடியே ஸமபரிமாண சாலியான அவயவங்களுடைமை. * ஸமஸ் ஸமவிபக்தாங்க: * இத்யாதி.

லாவண்ய — ஒவ்வோரவயவமும் அழகிதாயிருக்கை ஸௌந்தர்யமெனப்படும்; ஸமுதாய சோபை லாவண்ய மெனப்படும். ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலுள்ள * ஏகைகஸ்மிந் பரமவ யவே * என்கிற ச்லோகம் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

If not delivered Please return to:—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajachari